

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξέμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξέμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Αὐγούστου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 36

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Τί κρίμα, ψιθύρισε ἡ Νταίτση. Ποὺ νὰ τὸξερα ἐγὼ!..

— Μὰ πῶς μπορούσες νὰ τὸ ξέρεις,

ἀγαπητή μου; Ἐγὼ φταίω, ποὺ εἶχα αὐτὴ τὴν ἀτυχὴ σκέψη. Ἀλλὰ ἤξερα πῶς ὁ λόρδος δὲν πατὰ ποτὲ σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ πύργου κι' ἀπορῶ μάλιστα πῶς ἦρθε σήμερα! Φαίνεται πῶς ἐκεῖνος ὁ Τζέκιν τοῦ εἶπε τὰ καθέκαστα κι' εἶχε περιέργεια νὰ σὲ ἰδῇ. Ὑποψιάζεται πολὺ εὐκολα καὶ φαντάζεται πῶς ἐμεῖς ἄλλο δὲν κάνουμε ἀπὸ συνομισίες! Καὶ μεῖς οἱ καϊμένες οὐτε τὸν συλλογιζόμαστε καθόλου!.. Ἐσχάσε τον καὶ σὺ. Ποτὲ δὲ μένει πολὺν καιρὸ ἐδῶ καὶ χωρὶς ἄλλο, αὔριο μεθαύριο θὰ φύγει... Ἐλα τώρα, τὴ δουλειά μας.

Τὰ δυὸ κορίτσια ἔπιασαν πάλι τὴ δουλειά, πολεμώντας νὰ ξεχάσουν τὴ δυσάρεστη ἐπίσκεψη.

Κι' ὅμως ὁ λόρδος Στάρλυ δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ Χουάιτ-Γκρέιτ οὔτε τὴν ἐπομένη, οὔτε τίς ἄλλες μέρες. Μάλιστα ἔπαιψε νὰ ἀναζητῇ τὴ μοναξιά, ὅπως ἦταν ἡ συνήθειά του κι' ἔμπαινε συχνὰ στὸ δωμάτιο τῶν κοριτσιῶν ξαφνικά, ἢ ἔκοθε βόλτες στὸν κήπο, τριγύρω στὴ στέργνα.

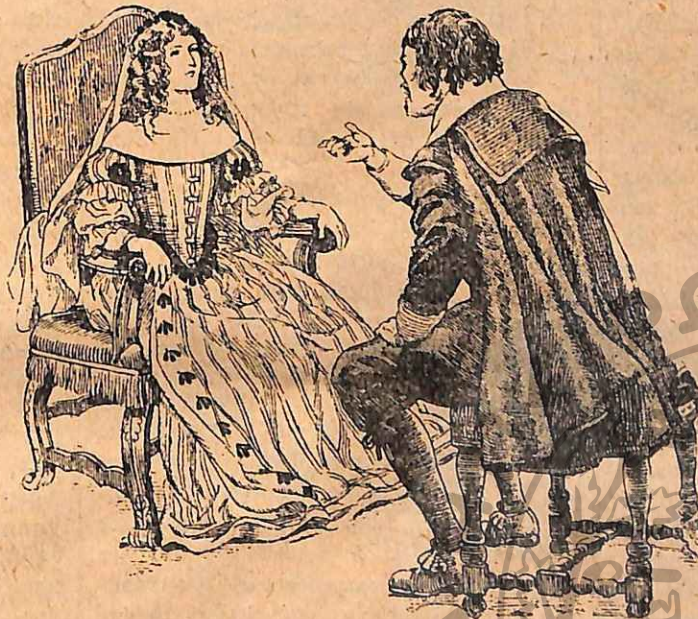
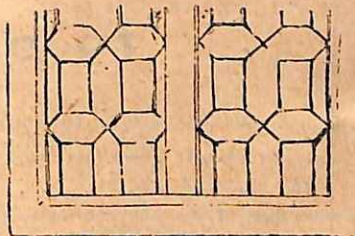
Ἡ Νταίτση τὸν συνάντησε κάμποσες φορὲς τὸ πρωτὶ ὅταν γύριζε ἀπὸ τὸ παρεκκλησί. Ἀπαντοῦσε μ' ἓνα σύντομο χαιρετισμὸ στὴ βαθεῖα ὑπόκλιση τῆς κόρης, τὴν κοίταζε ὅμως κατὰμματα κι' ἐκεῖνη τὸνοιωθε ὅτι καθὼς ἔφευγε, τὴν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα.

Ἡ φίλη μας δοκίμαζε πάντα τὴν ἰδια ταραχὴ ὅταν τὸν ἀντίκρυζε, καὶ θὰ

ἤθελε ἂν ἦταν δυνατό νὰ κρυφτεῖ ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἀλλὰ μὴ μυστικὴ γοητεία τὴν τραβοῦσε στὸ ἐρημικὸ παρεκκλήσι κάθε πρωτῆ.

Μιὰ μέρα, στὴ σταμάτησε ἀπότομα:

— Σὰς βλέπω ταχτικά στὸ δρόμο τῆς ἐκκλησιᾶς, τῆς εἶπε. Προσεύχεσθε;

«— Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀφέντης ἐδῶ—μέσα καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ τὸ λησμοιῶν (Σελ. 294, στ. γ').»

— Μάλιστα, μυλόρδε, ἀπάντησε ἡ Νταίτση,

— Φυσικά, μουρμούρισε ὁ Στάρλυ, σὰ νὰ μιλοῦσε μοναχὸς του. Ἡ μυλαίδη δὲ μπορούσε νάχει στὴν προστασία της μιὰ «διαμαρτυρομένη»!.. Ὅποτε ἀνέχετε καὶ σεῖς σ' αὐτὴ τὴ θρησκεία; ἔξακολουθῆσε κοιτάζοντάς τὴν κατὰμματα.

— Μάλιστα, μυλόρδε.

— Ἡ μυλαίδη σὰς δίδαξε αὐτὴ τὴ θρησκεία; (*)

— Ὅχι, μυλόρδε, ἡ μητέρα μου μὲ ἀνέθρεψε μὲ τὴ θρησκεία της.

Ὁ λόρδος Στάρλυ κοίταξε τὸ παιδί αὐτό, ποὺ ἐνῶ φαινόταν δειλὸ, ἀπαντοῦσε ὅμως θαρρετὰ σ' ἐρωτήσεις τόσο ἐπικίνδυνες. Χαμογέλασε ὡστόσο, σὰ νὰπαίξε μ' ἓνα μικρὸ ἀνήμερο ζῶο.

— Εἰστε μικρὴ ἀκόμη καὶ δὲ μπορείτε νὰ καταλάβετε τίς νέες ἰδέες ποὺ ἐπικρατοῦν τώρα στὴ χώρα μας, εἶπε. Οἱ ἀνθρώποι τώρα ἀνοίξαν τὰ μάτια τους. Ἐσὰς δὲν προσπάθησε κανεὶς νὰ σὰς ἀπαλλάξει ἀπὸ τίς προλήψεις καὶ νὰ σὰς φανερώσει τὴν ἀληθινὴ θρησκεία;

— Ἡ ἀληθινὴ θρησκεία εἶναι ἡ δική μας, μυλόρδε, εἶπε ἡ Νταίτση μὲ φωνὴ γλυκειὰ καὶ σταθερή.

— Παιδί! εἶπε μὲ σκληρὴ φωνὴ ὁ λόρδος. Ἄλλοι πιὸ σοφοὶ καὶ πιὸ μεγάλοι ἀπὸ σένα, ἔχουν διαφορετικὲς ἰδέες. Ἀφῆσαν πιὰ τὴ θρησκεία αὐτὴ, ποὺ εἶναι γεμάτη ψέματα καὶ πλάνες, καὶ βάδισαν τὸ δρόμο τοῦ Κυρίου.

— Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι μαζί! μὲ ὅσους ἀρνιοῦνται τὴν πίστη τους! εἶπε ἡ Νταίτση μὲ ὀργή.

Ὁ λόρδος Στάρλυ τινάχτηκε ξαφνισμένος:

— Ἐέρεστε ποὺ βρίσκεστε, κόρη μου; εἶπε. Ἐέρεστε σὲ ποῖόν μιλάτε;

Ἡ Νταίτση τρώμαξε τώρα, ἀλλὰ δὲ φοβήθηκε νὰ τὸν κοιτάξει στὰ μάτια καὶ ν' ἀπαιτήσῃ:

(*) Ὁ ἀναγνώστης πρέπει νὰ μὴ λησμονεῖ ὅτι ὁ βυζαντινὸς καὶ οἱ ὀπαδοὶ του ἦσαν καθολικοὶ, ἐνῶ οἱ ἐπικρατοῦντες, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Κρόμγουελ ἦσαν διαμαρτυρομένοι μὲ αὐτὴν ὁρτὰς ἀρχές, γι' αὐτὸ λέγονταν καὶ «πουριτανοί».

— Ξέρω, μυλόρδε!

Λάμπη δργής άστραψε σά μάτια του.

— Είστ' ένα παιδί! είπε πάλι σηκώνοντας τούς ώμους. Δέν ξέρετε να ζυγίζετε τά λόγια σας! Πηγαίνετε!

Και τήν έδωξε μέ μιá άγέρωχη χειρονομία. Η κόρη έφυγε μέ δυνατό καρδιοχτύπι, αλλά χωρίς νά ταχύνει τó βήμα της, ούτε νά χαμηλώσει τó κεφάλάκι της.

Όταν όμως βρέθηκε στό δωμάτιό της, αναλογίστηκε μέ τρόπο πόσο άπερίσκεπτη ήταν όταν τολμούσε αυτή, ένα μικρό κι' άπροστάτευτο κορίτσι, νά αντιμετώπιζει τήν δργή τού πανισχύρου εκείνου άρχοντα.

— Ω, πόσο έρημη είμαι δώ, συλλογίζόταν, σέ μιá μακρινή έπαυλη, κοντά σ' έναν άνθρωπο πού μέ μισεί!

Τότε συλλογίστηκε τή θειά-Τζέννη, τó μπάρμπα-Θωμά, τó γέρο-Δίκ και τó Τζόε. Και τά μάτια της γέμισαν δάκρυα άπό τó παράπονο.

Όστόσο, ó λόρδος Στάρλυ είχε σταθεί και κοίταζε τó κορίτσι, ώς πού χάθηκε άπό τά μάτια του.

Δέν ήταν θυμωμένος τώρα πιά, γιατί μιá καινούργια έγνοια τόν άπασχολούσε. Μέσα στίς αναμνήσεις του, πρόβαλλε τώρα ή εικόνα μιáς κόρης στήν ίδια ήλικία πού έμοιαζε τρομερά μ' αυτήν έδω.

Είχαν περάσει χρόνια άπό τότε. Μεγάλα γεγονότα είχαν ταραξει τή ζωή του και τά μαλλιά του είχαν άσπρίσει. Τώρα ήταν ó δυνατός λόρδος Στάρλυ, αλλά μέσα στή μνήμη του έμενε πάντα καθαρή ή εικόνα τής νεαρής εξαδέλφης του, τής λαίδης Διάνας, όταν τής έζήτησε τó χέρι της κι' εκείνη τόν απέκρουσε.

Και νά τώρα πού έρχόταν μιá εικόνα άπαράλλαχτη νά σηκώνει μπροστά του τó κεφάλι και νά τόν κατηγορήσει για τήν προδοσία του. Η ίδια ή φωνή της ή γλυκειά κι' άτάραχη, τó ίδιο τó βλέμμα της τó όλόισο και φωτεινό, πού έφτανε ώς τήν καρδιά του.

Δυό άνθρωποι μπορούν νά έχουν όμοια χαρακτηριστικά. Η στάση όμως, ή κίνηση, ή έκφραση τών ματιών, μαρτυρούν ότι ή όμοιότητα δέν είναι τυχαία.

Τόνομα της Νταίξης ανέβηκε άθελά του σά χείλη του. Η Νταίξη! Η Νταίξη μέσα στό ίδιο τó σπίτι του, προστατευόμενη άπό τή γυναίκα του! Μιά τέτοια σύμπτωση ήταν πολύ περίεργη και δέ μπορούσε νά χωρέσει στό μυαλό του.

Άμέσως ύποπτεύθηκε προδοσία άπό μέρους τού Τζέιν. Είχε περάσει όλη τή ζωή του μέ συνομισίες και πολύ δύσκολα πίστευε στήν ειλικρίνεια και τήν τιμιότητα τών άλλων.

Γύρισε σά δωμάτιά του και ζήτησε άπό τή λαίδη νά τόν δεχθεί. Βιαζόταν νά μάθει τί είχε νά φοβάται στό μέλλον.

Η λαίδη ήθελε κι' αυτή νά μάθει τήν

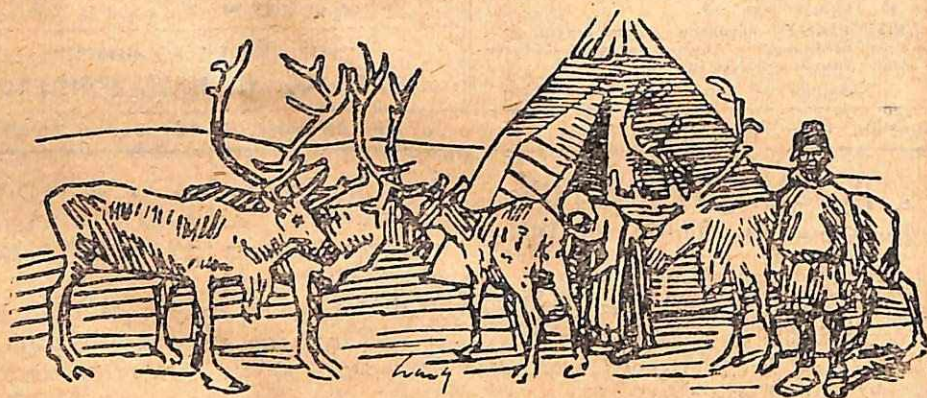
εξήγηση τής μακρυάς αυτής επισκέψεως... Ζούσαν τόσο χωρισμένοι, ώστε ó λόρδος πολύ σπάνια έμενε τόσες μέρες στήν κατοικία της.

— Μυλαίδη! είπε τέλος εκείνος, θ' αναγνωρίσετε, ότι σας άφισα μεγάλη έλευθερία στή διεύθυνση τού σπιτιού σας. Σας επέτρεψα νά μαζέψετε τριγύρω σας ανθρώπους όμοιότρόπους σας, μ' όλο πού μου ήταν ύποπτοι. Άλλά θά σας χρω-

στούσα χάρη, αν τούς ύπενθυμίζατε, ότι βρίσκονται στό σπίτι μου, ότι έγώ είμαι ó άφέντης έδω μέσα κι' ότι δέν έγνωσά νά τó λησμονούν.

— Δέ φαντάζομαι, ότι κανένας άπό τούς ανθρώπους μου έέχασε νά σας δείξει τó σεβασμό πού πρέπει, είπε μέ ψυχραιμία ή λαίδη.

(Άκολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Στούς Λάπωνες

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια άπό τó προηγούμενο —

— Αίζα, πρέπει νά πäs νά βρής τόν πατέρα μας!

Και τής φάνηκε σαν νά τού άποκριόταν:

— Πώς μπορώ νά τó κάνω μιá και δέν ξέρω ούτε πού βρίσκεται;

— Γι' αυτό νά μή σέ νοιάζει, απάντησε ó Μάτα μέ τόν εύθυμο τόνο του. Έγώ θά σού στείλω κάποιον πού θά σέ βοηθήσει.

Τήν ίδια στιγμή πού ή Αίζα έβλεπε αυτό τó όνειρο, κάποιος χτύπησε τήν πόρτα της. Κι' αυτό ήταν άληθινό χτύπημα. Η Αίζα όμως ήταν άκόμη τόσο βυθισμένη στόνειρό της, ώστε δέν μπορούσε νά διακρίνει τί ήταν άλήθεια και τί ήταν όνειρο. Κι' έτσι, όταν πήγε νά νοίξει τήν πόρτα, συλλογίζότανε: «Θά είναι ó βοηθός πού μου ύποσχέθηκε πώς θά μού στείλει ó Μάτα»

Αν στό κατώφλι τής πόρτας στεκόταν τή στιγμή εκείνη ένας πραγματικός άνθρωπος, ή Αίζα, άνοίγοντάς του, θά καταλάβαινε άμέσως πώς δέν όνειρευόταν πιά. Άλλά εκείνος πού χτύπησε δέν ήταν άνθρωπος: ήταν ένας μικρός πιτσιρίκος μόλις μιá σπιθαμή. Και παρ' όλο πού ή νύχτα ήταν τόσο προχωρημένη έξω έφεγγε σαν νάταν μέρα κι' ή Αίζα αναγνώρισε άμέσως τόν μικρό εκείνον πού είχαν κάμποσες φορές συναντήσει στό ταξίδι τους. Τότε τόν είχε φοδηθεί, και τó ίδιο θά πάθαινε και τώρα αν ήταν έντελώς ξύπνια. Είχε όμως τήν έντύπωση πώς έβλεπε άκόμα όνειρο και συλλογίζόταν: «Δέν μπορούσε

νάβαι άλλος άπ' αυτόν πού είπε ó Μάτα πώς θά μέ βοηθήσει». Και σ' αυτό δέν είχε άδικο, γιατί ó μικρός είχε έλθει στάλήθεια κι' αυτό τó σκοπό. Σάν είδε λοιπόν πώς δέν τόν φοβόταν, τής είπε μέ λίγα λόγια πού βρισκόταν ó πατέρας της, και τί έπρεπε νά κάνει για νά τόν βρή.

Ένόσω όμως ó πιτσιρίκος μιλούσε, ή Αίζα άρχισε νά καταλαβαίνει τήν πραγματικότητα, και όταν τελείωσε ήταν πιά έντελώς ξύπνια. Και τότε έννοιωσε φοβερό τρόπο, γιατί κατάλαβε πώς μιλούσε μ' ένα πλάσμα ύπερφυσικό. Δέν τού απάντησε ούτε μιá λέξη, αλλά τρύπωσε πάλι γρήγορα μέσ' στήν κάμαρα κι' έκλεισε μέ όρμη τήν πόρτα πίσω της. Τήν τελευταία στιγμή τής φάνηκε πώς είδε τó πρόσωπο τού μικρού νά παίρνει μιá πολύ λυπημένη έκφραση, αλλά δέν μπορούσε νά κάνει άλλο άπ' ό,τι έκανε. Τρέμοντας όλη άπό τόν φόβο της, χώθηκε μέ βία στό κρεβάτι και κουκουλώθηκε μέ τά σκεπάσματα πάνω άπ' τó κεφάλι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. ΣΤΟΥΣ ΛΑΠΩΝΕΣ

Στήν άριστερή όχθη τής Λουοσσαγιάουρε, μιáς μικρής λίμνης πού βρίσκεται κάμποσο άκόμη βορειότερα άπό τó Βάλμπεγκετ, ήταν ένας καταυλισμός άπό Λάπωνες. Η λίμνη βρισκόταν ανάμεσα σέ δυό ψηλά βουνά πού, όπως όλοι είχαν άκουστά, ήταν ήλόκληρα άπό σίδηρο. Γι' αυτό τώρα είχε φθάσει ως τά βουνά εκείνα σιδηρόδρομος, και γύρω άπό τόν σταθμό είχαν άρχίσει νά κτίζονται κάμ-

ποσα ξύλινα σπιτάκια για τούς εργάτες και τούς μηχανικούς τών μεταλλείων. Άντίκρυ στό μικρό αυτό χωριό, στήν άλλη άκρη τής λίμνης, είχαν στήσει οι Λάπωνες τίς σκηνές τους, κι' άλήθεια δέν είχαν χρειασθεί πολύν καιρό γι' αυτό τó πράγμα. Έχωσαν δυό-τρία παλούκια στή γή κι' άπό πάνω τέντωσαν μερικά δέρματα άπό τάρανδους κι' έτσι τó σπίτι τους ήταν έτοιμο. Όστερα άπλωσαν στό πάτωμα κάμποσα κλαριά άπό πεύκα και δέρματα άπό τάρανδους, και στερéωσαν στήν κορυφή τήν μεγάλη σιδερένια άλυσίδα άπ' όπου κρεμόσαν τó τσουκάλι τους πού μαγείρευαν τó φαί τους.

Ένα άπόγευμα τού Ιουλίου, έδρεχε τόσο δυνατά εκεί στήν Λουοσσαγιάουρε, ώστε οι Λάπωνες πού ήταν συνηθισμένοι νά περνούν όλο τó καλοκαίρι στό ύπαιθρο, νύχτα και μέρα, αναγκάσθηκαν νά μαζευτούν όλοι σέ μιá σκηνή και άθονταν γύρω άπ' τήν φωτιά πίνοντας καφέ.

Ενώ άθονταν έτσι και μιλούσαν, ήρθε άπό τήν άλλη μεριά τής λίμνης μιá βάρκα και άραξε εκεί πού είχαν οι Λάπωνες τίς σκηνές τους. Άπ' τήν βάρκα βγήκε ένας εργάτης μ' ένα κοριτσάκι ως δεκατεσσάρων ετών. Τά σκυλιά άρχισαν νά γαυγίζουν κι' ένας άπ' εκείνους πού βρισκόταν μέσα στή σκηνή έβγαλε τó κεφάλι του έξω, για νά δει τί τρέχει. Μόλις είδε τόν εργάτη, έννοιωσε μεγάλη χαρά γιατί ó ξενος ήταν ένας καλός φίλος τών Λαπώνων, πού ήξερε νά μιλή τή γλώσσα τους, κι' είχε έναν αγαθό κι' εύθυμο χαρακτήρα.

— Στήν ώρα έρχεσαι, Σέντεμπεργκ, τού φώναξε. Ο καφές ψήνεται στή φωτιά και μ' αυτό τόν καιρό δέν μπορεί κανείς νά μείνει έξω: έλα λοιπόν μέσα για νά μάς πής κανένα νέο.

Ο εργάτης χώθηκε μέσ' στή σκηνή. Κι' ύστερα άπό πολύν κόπο και μέ πολλά γέλια κι' άστεία, έγινε τόπος γι' αυτόν και για τó κορίτσι. Μόλις εκάθισε, ó εργάτης άρχισε άμέσως νά μιλή μέ τούς Λάπωνες στή γλώσσα τους κι' έντωμεταξύ τó κορίτσι, πού δέν καταλάβαινε λέξη άπ' όσα λέγανε, καθόταν και κοίταζε όλα γύρω της μ' έκπληξη: τούς Λάπωνες και τίς γυναίκες τους, τó καζάνι τó κρεμασμένο άπ' τήν άλυσίδα, τούς τοίχους και τó πάτωμα, τά φλιτζάνια, τίς πίπες τους και τά παρδαλά φορέματα μέ τά περίεργα σχέδια, πού ήταν τόσο διαφορετικά άπ' ό,τι είχε συνηθίσει. Έξαφνα όμως έπαψε νά κοιτάζει γύρω της και κατέβασε τά μάτια της, γιατί έννοιωσε πώς όλοι μέσα στή σκηνή κοίταζαν αυτήν. Ο Λάπων πού καθόταν δίπλα της, τής χτύπησε προστατευτικά τήν πλάτη και τής είπε συνηδικά «μπράβο μπράβο», μέ άπό τίς γυναίκες τής γέμισε ένα μεγάλο φλιτζάνι μέ καφέ, κι' ένα άγοράκι συνομιλικό της

επάνω-κάτω πέρασε ανάμεσα άπ' όλους και κάθισε δίπλα της.

Τό κορίτσι κατάλαβε ότι μιλούσαν γι' αυτήν και για τίς περιπέτειές της. Μέσα της όμως προτιμούσε καλύτερα νά μὴν γινόταν τόσος λόγος γι' αυτήν αλλά νά ρωτούσε ó Σέντεμπεργκ τούς Λάπωνες αν γνώριζαν τίποτε για τόν πατέρα της. Ο νάνος τής είχε πει πώς ó πατέρας της βρισκόταν εκεί πού είχαν στήσει οι Λάπωνες τίς σκηνές τους, στήν δυτική άκτὴ τής Λουοσσαγιάουρε, και τότε ή Αίζα παρακάλεσε τούς σιδηροδρομικούς νά τήν πάνε μέ τó βαγόνι πού κουβαλούσε τά υλικά ως εκεί-πέρα, για νά μπορέσει νά βρή τόν πατέρα της. Όλοι οι εργάτες, οι μηχανικοί, οι θερμαστές είχαν δείξει τήν μεγαλύτερη προθυμία για νά τήν βοηθήσουν κι' ó μηχανικός τού χωριού τήν είχε στείλει μαζί μέ τόν Σέντεμπεργκ, πού γνώριζε λαγωνικά, στίς σκηνές τών Λαπώνων. Η

Αίζα ήλπιζε λοιπόν πώς θά τόν συαντούσε, μόλις έφθανε εκεί, και γι' αυτό άμέσως άρχισε νά περιφέρη έξεταστικά τά μάτια της σ' όλα τά πρόσωπα. Άλλά δέν έβλεπε μπροστά της παρά μόνον ξένα πρόσωπα: ó πατέρας της δέν φαινόταν πουθενά.

Όσο περισσότερο μιλούσε ó Σέντεμπεργκ μέ τούς Λάπωνες, τόσο πιδ σοβαροί γίνονταν όλοι. Αυτό φαινόταν καθαρά. Οι Λάπωνες κουνούσαν τά κεφάλια τους και χτυπούσαν τó μέτωπό τους σαν νά μιλούσαν για κανένα πού δέν ήταν και πολύ σά καλά του. Αυτό άνησύχησε πολύ τήν Αίζα, δέν μπορούσε πιά νά κάθεται ήσυχη νά περιμένη, και ρώτησε τόν Σέντεμπεργκ τί έλεγαν οι Λάπωνες για τόν πατέρα της.

— Λένε ότι έχει πάει στό φάρεμα και δέν ξέρουν αν άπόψε θά γυρίσει.

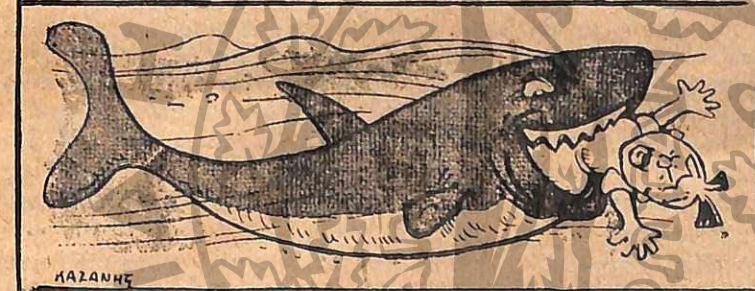
(Άκολουθεί) ΓΕΟΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΔ'.

Έτρεξαν, λοιπόν πού λέτε, οι δυό καρχαρίες πρὸς τή στεριά κι' απάντησαν σέ λίγο τά πρώτα ρούχα τής μπουγάδας. Τάφαγαν, γιατί όλα τά τρώνε οι καρχαρίες. Έπειτα απάντησαν άλλα. Τάφαγαν κι' αυτά. Κι' εξακολούθησαν

να γυρεύουν τά «θεριά». Δέν μπορούσαν νά φαντασθούν πώς ήταν αυτά πού είχαν φάει. Άλλά ίχνος «θεριού» δέν έβλεπαν. Κι' έτοιμάστηκαν πιά νά γυρίσουν στό βαπόρι, όταν ó ένας είπε:

— Μπρέ! σαν άνθρωπινό κρέας μού μυρίζεται!..

— Άλήθεια, άποκόρηκε ó άλλος. Άκούω μάλιστα και ξεφωνιτά.

Τή στιγμή εκείνη, ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα, πού πάλεβαν μέ τó κύμα, είχαν απονά-

μει πιά και θά πήγαιναν στόν πάτο. Οι καρχαρίες τίς είδαν, τίς έφθασαν. Κι' ως πού νά πής κίμνο, ó ένας έχασε τή μιá κι' ó άλλος τήν άλλη!

Η πλύστρα ωστόσο πού είχε χάσει τά ρούχα της και τά γύρευε, ακούγοντας ξεφωνητά, έτρεξε στήν παραλία. Άπό εκεί είδε μέ τά μάτια της τó οϊκτρό τέλος τής Ρήνας και τής Μαρίνας, κι' άπ' αυτήν τόμαθαν στό χωριό.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΕΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΤΑΝ σήκωσα σήμερα το φύλλο του 'Ημεροδείκτη μου και διάβασα «Αύγουστος», ψιθύρισα χωρίς να θέλω: «Αύγουστε, καλέ μου μήνα, νάσουν δυο φορές το χρόνο!» Αυτή η λαϊκή παροιμία μου ήλθε στο νου μόνο με τδνομα. Έπειτα τη συλλογίστηκα. Έχει νόημα; Ο Αύγουστος είναι κανένας μήνας τόσο εξαιρετικός, που να ευχόμαστε ναταν δυο φορές το χρόνο; Για μας όχι βέβαια. Αλλά για τον αγρότη, τον χωρικό, τον καλλιεργητή, ο Αύγουστος είναι πάντα ο μήνας των μηνών. Κι από κει-πέρα, από την έξοχή, βγήκε η παροιμία. Θάκανε πρώτος αυτή την ευχή κάποιος άμπελουργός, σε ώρα χαρής κι ευτυχίας, που έδλεπε τάμπέλια του φορτωμένα ώριμο καρπό, έτοιμο για τρύγο. Η τάλωνια του να μαυρίζουν από σταφίδα, τρυγημένη κι άπλωμένη εκεί στον ήλιο για να ξεραθώ.

Σε λίγες μέρες, ή σταφίδα εκείνη θα σωρευόταν, θα κουβαλιόταν, θα πουλιόταν. Και το κεμέρι του χωριάτη θα γέμιζε χρυσάφι. Πώς λοιπόν να μην εύχεται νααναι ο Αύγουστος δυο φορές το χρόνο; Μέσα στον ευλογημένον αυτό μήνα έβλεπε τους ολοχρόνιους κόπους του στεφανωμένους από την όνειρευτή επιτυχία. Η γη που με τόσο μόχθο κι αγώνα την καλλιεργούσε, τον ανταμείβε, τον πλούτιζε, του εξασφάλιζε τη ζωή, του προετοίμαζε την ευημερία του σπιτιού του, των παιδιών του, των έγγονιών του... Πόσοι, αλήθεια, δεν γινόνταν πλούσιοι απ' αυτά τάμπέλια που κάρπιζαν τον Αύγουστο, και δεν άφιναν το χωριό για να έγκατασταθούν στην πόλη, να σπουδάσουν τα παιδιά τους, να τάνουν «άνθρώπους». Και τάμπέλια τάνουσαν ή τάνοίκιαζαν σ' άλλους, για να πλουτίσουν κι αυτοί ύστερα από κάμπους Αύγουστους και να κάμουν τάνια...

«Αύγουστε, καλέ μου μήνα, νάσουν δυο φορές το χρόνο», να κάναμε διπλή σταφίδα και να πλουτίσαμε γρηγορώτερα!... Έχω λοιπόν την ιδέα πως ή παροιμία αυτή βγήκε όχι μόνο από την έξοχή, παρά κι από έξοχή που έκανε κυρίως σταφίδα. Γιατί οι αγροί με τάν

δημητριακά αποδίδουν νωρίτερα, κι οι έλιες άργότερα. Τον Αύγουστο είναι στίς δόξες τους μόνο τάν φρούτα κι απ' όλα τάν φρούτα ή μαύρη σταφίδα, — τόν καιρό εκείνο τουλάχιστο, — ήταν το πιό πολύτιμο, το πιό προσοδοφόρο: Αύγιζε σχεδόν σάν χρυσάφι. Κατάγομαι από «σταφιδοφόρο τόπο» κι έφτασα σάν παιδικά μου χρόνια τη μεγάλη αυτή άκμή της «σταφιδάμπέλου». Ούτε «σταφιδικές Έταιρείες» ύπήρχαν τότε ακόμα, ούτε «παρακρατήματα», ούτε απαγορευτικοί και προστατευτικοί νόμοι. Γιατί δεν χρειάζονταν. Όποιος έκανε τότε σταφίδα, τη μούχοπουλούσε.

Και θυμώμαι ακόμα, στίς έξοχές της πατρίδας μου, τάν χρυσά άμπέλια και τάν μαύρα άλώνια. Όλος ο κάμπος δεν έκανε σχεδόν παρά σταφίδα. Κι ήταν θέαμα, παιδιά μου, να τόν δλέπη κανείς

πιά είχε την τέλεια έφαρμογή της ή παροιμία.

Τήν έλεγαν ακόμα κι εκείνοι που δεν είχαν σταφίδα. Γιατί το χρήμα γύριζε, κυκλοφορούσε. Οι χωριάτες ψώνιζαν στή χώρα, πλήρωναν τάν παλιά τους χρέη και τάν μαγαζιά έκαναν χρυσές δουλειές. Οι σταφιδέμποροι, οι χωραΐτες, έκτιζαν, επιδιόρθωναν, διασκεδάζαν, ξόδευαν άλύπητα κι έτρωγε ο θαρκάρης, ο άμαξάς, ο έργάτης, ο κοσμάκης. Για όλους ήταν ή αύγουσιτική χαρά κι ή ευτυχία για όλους ή παροιμία κι ή ευχή. Και φαντάζομαι πως ο Αύγουστος θάν καμάρωνε πολύ που τόν αγαπούσαν και τόν ήθελαν τόσο οι άνθρωποι. Για ποιόν άλλον από τούς αδελφούς του παρακαλούαν ναταν δυο φορές το χρόνο; Ένας αυτός, «έτρεφε και τούς έντεκα», καθώς έλεγε μιά άλλη παροιμία...

Από τότε τάν πράγματα κάπως άλλαξαν. Η σταφίδα δεν είναι στήν άκμή της κι ο Αύγουστος δεν είναι τόσο ο μήνας των μηνών. Για μας μάλιστα που ζούμε στήν πόλη, είν' ένας μήνας σχεδόν σάν τούς άλλους. Το μόνο του καλό είναι που μας φέρνει κάπως περισσότερα φρούτα. Αλλά και πότε δεν έχει φρούτα ή Αγορά; Στίς ήμέρες μας, ή σοφή καλλιέργεια έχει καταργήσει σχεδόν τίς έποχές, και το κατόρθωμα τής καλλιέργειας το συμπληρώνει ή ευκολία των μεταφορών. Τάν προϊόντα έ-

Μ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΥΖΕΙ ΠΑΝΤΑ...
Γούστρα — Γ' Βραβείον

από ψηλά τίς αύγουσιτικές νύχτες, με τάν μύρια φώτα του, σάν έπίγειο ούρανό, και να αίσθάνεται τη μυρωδιά του καρπού, που άνέβαινε από κει κάτω γλυκειά, μεθυστική. Η σταφίδα ήταν ακόμα σ' άλώνια. Αλλού άπλωμένη, άλλο σωριασμένη. Οι νοικοκυραίοι, οι εργάτες, οι φαμίλιες τους, φύλαγαν αυτούς τούς σωρούς, άγρυπνοι σχεδόν οληνύχτα, με κουθέντες, με άστεια, με τραγούδια και κάποτε με χορούς. Έπειτα κουβαλούσαν τη σταφίδα στή χώρα. Και τότε ήταν το μεγάλο αύγουσιτικό πανηγύρι, στόν παραθαλάσσιο δρόμο, στό μώλο, στό λιμάνι, όταν έρχόταν το πρώτο έγγλέζικο βαπόρι να πάρη το «πριμαρόλι». Έπειτα έρχόνταν κι άλλα, και το πανηγύρι εξακολουθούσε. Κασέλες, βαρέλια, ζυγαριές, μαζόνες, βίντσια, χωριάτες, χωραΐτες, έμποροι, γραμματικοί, πλοίαρχοι, ναύτες, βαστάζοι, κίνηση, δραστηριότητα, φωνές, γέλια, χαρά, ευτυχία. «Αύγουστε, καλέ μου μήνα, νάσουν δυο φορές το χρόνο!» Έκει

λων των τόπων, όλων των κλιμάτων, συγκεντρώνονται στάς Αθήνας. Μας έρχονται π. χ. πορτοκάλια από την Ίσπανία, όταν τάν δικιά μας είναι ακόμα πράσινα. Ο πολιτισμός, βλέπετε, άφομοιώνει ολόένα τάν πάντα: τη Νύχτα με την Ημέρα, την Κυριακή με την Καθημερινή, τη Σαρακοστή με την Αποκριά, το Καλοκαίρι με το Χειμώνα και... τόν Αύγουστο με τόν Δεκέμβριο.

Αυτά συλλογίστηκα με την παροιμία που μου θύμισε σήμερα ο 'Ημεροδείκτης. Τώρα θυμώμαι και μιάν άλλη: «Από Αύγουστο χειμώνα κι από Μάρτη καλοκαίρι». Μπήκε ο χειμώνας λοιπόν... Τι να σάν πώ! Αυτή τη στιγμή που σάν γράφω, αίσθάνομαι τάν ζέστη, που δυσκολεύομαι να τάν πιστέψω. Η παροιμία αυτήν άλλωστε έγινε με το παλιό Καλαντάρι, όταν ο Αύγουστος έμπαινε δώδεκα μέρες άργότερα. Α, ναί, μετά δώδεκα μέρες μπορεί να έχουμε και πρωτοβρόχια...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα υπό 'Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Τι άγρίμι! έλεγε για να δικαιολογηθώ που δεν τάν κατάφερε. Τι άγρίμι!... Έ, και να ξαναπέση σάν χέρια μου!... — Αμ' δέ;... έκαμε ο Δόνιφαν.

Και το πείραμα τελείωσε με την άπελευθέρωση του πουλιού.

Στίς αρχές του Νοέμβρη, ο καιρός ήταν λαμπρός και κατάλληλος για πολυήμερή έκδρομή. Κι έγιναν γρήγορα οι άναγκαίες προετοιμασίες.

Όλοι οι μεγάλοι θάν έφευγαν, εκτός από τόν Μπριάν και τόν Γκάρνερ, που θάν μέναν να φυλάγουν τούς μικρούς. Και θάν πήγαιναν να εξερευνήσουν τη δυτική όχθη της λίμνης ως τη βορεινή της άκρη. Αργότερα θάνκαναν κι άλλη έκδρομή προς το αντίθετο μέρος, αυτή όμως με τη βάρκα.

Τό πρώτ της 5 του Νοέμβρη, ο Γόρδων, ο Δόνιφαν, ο Βάξτερ, ο Ουίλκοξ, ο Ουέπ, ο Κρός κι ο Σέρβης άποχαιρέτησαν τούς συντρόφους τους και ξεκίνησαν. Οι άλλοι που έμειναν, εξακολούθησαν τη συνειθισμένη ζωή. Μετά τη μελέτη, ο Ίδερσον, ο Γέγκινς, ο Δόλγς, ο Καστάρ πήγαιναν στή λίμνη ή στό ποτάμι κι έψάρευαν. Αυτό τούς διασκεδάζε πολύ.

Ο Μόκος έμεινε στή σπηλιά να μαγειρεύη για τούς μικρούς. Οι έκδρομείς όμως είχαν το Σέρβη, που σάν βοηθός του Μόκου, είχε άποκτήσει αρκετή μαγειρική πείρα. Αυτός ο ίδιος τούς έπεισε να τόν πάρουν μαζί τους, ίσως και με την έλπίδα να ξαναβρής το καμηλοπούλι του...

Ο Γόρδων, ο Δόνιφαν κι ο Ουίλκοξ είχαν και τουφέκια. Οι άλλοι περίστροφα μόνο. Ο Βάξτερ κρατούσε το λουρί με τίς σφαίρες που έπιανε τάνγριμα ζωντανά. Είχε γυμνασθεί μάλιστα στή χρησση αυτού του μηχανήματος και ζητούσε ευκαιρία να δείξη την ικανότητά του.

Ο Γόρδων είχε πάρει την καουτσουκένια βαρκούλα που διπλωνόταν σάν ταξιδιατικός σάκκος κι έζύγιζε μόλις οκτώ οκάδες. Γιατί ο γεωγραφικός χάρτης έδειχνε δυο ρέματα που χυνόνταν στή λίμνη. Κι αν ήταν βαθιά, θάν τάν περνούσαν με τη βαρκούλα.

Η δυτική όχθη της λίμνης, κατά τόν γεωγραφικό χάρτη, είχε μήκος δεκαοκτώ μίλλια. Η εξερευνήσή της έπομένως, με την έπιστροφή, θάναιτούσε τρείς τουλάχιστο ήμέρες.

Η συντροφιά, με τόν Πιστό επί κεφαλής, άφηνε άριστερά τούς λάκκους που ήταν οι παγίδες κι εβάδιζε ίσια στό άμμώδες έδαφος της όχθης. Έότερ από δυο μίλλια δρόμο, έφτασαν σ' έναν τόπο κατάφυτο από χόρτα τόσο ψηλά, που κι οι ψηλότεροι χωνόνταν μέσα ως

τάν καπέλλα τους. Η πορεία εκεί ήταν δύσκολη έπρεπε ν' ανοίγουν δρόμο μέσα σάν χόρτα και να προχωρούν. Αλλά το έμπόδιο βγήκε σέ καλό κι ίδου πως.

Ο προπορευόμενος Πιστός έξαφνα σταμάτησε. Εκεί κοντά ήταν πέντ' έξη τρύπες. Ο σκύλος θάν μυρίσθηκε βέβαια κανένα ζωό στή φωλιά του που ευκολα θάν μπορούσαν να τάν σκοτώσουν. Κι ο Δόνιφαν έτοιμάσθηκε να πυροβολήση. Αλλά ο Γόρδων τού κράτησε το χέρι λέγοντας:

— Μή σπαταλές τη μπαρούτη σου!

— Μά ίσως σάν καμμιά απ' αυτές τίς τρύπες βρίσκεται το πρόγευμά μας, είπε ο κυνηγός.

— Μπορεί και το γεύμα μας, πρόσθεσε ο Σέρβης.

— Μ' αν είνε μέσα κανένα ζωό, μπορούμε να τάν πιάσουμε, χωρίς να χαλάσουμε μπαρούτη και σφαίρες, είπε ο Ουίλκοξ.

— Πώς; ρώτησε ο Ουέπ.

— Με τόν καπνό. Τώρα θάν ζήτε.

Ολόγυρα ήταν πολλά γερά χόρτα. Ο Ουίλκοξ μάζεψε λίγα, τάναψε και τάρριξε σάν μιά τρύπα. Αμέσως πετάχτηκαν από μέσα καμμιά δωδεκαριά μικροί λαγοί. Ο Σέρβης κι ο Ουέπ σκότωσαν μερικούς με τάν τσεκούρια. Ο Πιστός έπνιξε άλλους τρείς.

— Θάχουμε περίφημο ψητό! είπε ο Γόρδων.

— Κι' αναλαμβάνω να τάν κάμω έγώ, είπε ο Σέρβης.

— Ναί, στόν πρώτο σταθμό.

Μισή ώρα περπάτησαν μέσα σάν χόρτα. Κι όταν βγήκαν από το μικροσκοπικό αυτό δάσος, είδαν μπροστά τους μιά παραλία γεμάτη άμμόλοφους, που ή έλαχίστη πνοή τούς έσκόρπιζε, γιατί ο άμμος εκείνος ήταν λεπτότατος.

Εκεί κοντά άπλωνόταν έν' άπεραντό δάσος, — το δάσος που είχε περάσει ο Μπριάν κατά την πρώτη έκδρομή στή λίμνη, και που το έσχιζε, αν θυμάστε, ένα ποταμάκι. Το ποταμάκι αυτό, καθώς έδειχνε ο χάρτης, χυνόταν στή λίμνη. Κι άκριβώς στήν έκβολή του έφθασαν τάν παιδιά κατά τίς 11 π. μ., άφου περπάτησαν έξη μίλλια.

Στάθμευσαν κάτω από μιά μεγάλη, ήσπερη πέυκη. Έβησαν δυο πέτρες, άναψαν φωτιά κι έψησαν δυο λαγουδάκια που είχαν έτοιμάσει για τη σούδα ο Σέρβης. Έπειτα κάθισαν όλοι χάνω και προεματίσαν με όρεξη. Επαίνεσαν τη «μαγειρική» τού Σέρβη κι εξέφρασαν τη χαρά τους που τόν κυνήγι εκείνο, άνέξοδο όλωςδιόλου, τούς προμήθευσε φρέσκο, νοστιμότατο κρέας και τούς έπέτρεψε να οίκονομήσουν τάν τρόφιμα που είχαν πάρει μαζί τους.

Πέρασαν το ποταμάκι πεζή κι' εξακολούθησαν το δρόμο τους. Έπειδή όμως ή όχθη της λίμνης ήταν βαλτώδης, άναγκάσθηκαν ν' απομακρυνθούν απ' αυτήν και να περπατούν κοντά στό δάσος. Κατά τίς 5 μ. μ. άπάντησαν το δεύτερο ποτάμι, που αυτό είχε πλάτος σάραντα πόδια περίπου.

Ο Γόρδων είπε να σταθμεύσουν εκεί, γιατί δώδεκα μίλλια πορεία ήταν αρκετή για μιά ήμέρα.

Ο Σέρβης άνέλαβε και πάλι τάν καθήκοντά του. Οι έκδρομείς όμως είχαν περισσότερη νύστα παρά πείνα. Έφαγαν γρήγορα-γρήγορα, άναψαν μιά μεγάλη φωτιά για τη νύχτα, τυλίχτηκαν

«Στάθμευσαν κάτω από μιά μεγάλη πέυκη...»
(Σελ. 297, στ. β').

με τάν σκεπάσματά τους και ξαπλώθηκαν άντικρύ στή φωτιά για να κοιμηθούν. Θάν τούς φύλαγαν ο Δόνιφαν κι ο Ουίλκοξ, που θ' άγρυπνούσε καθέννας με τη σειρά του.

Η νύχτα πέρασε χωρίς έπεισόδιο. Και πολύ πρωί, τάν χαράματα, τάν παιδιά σηκώθηκαν κι έτοιμάσθηκαν για να εξακολουθήσουν την έκδρομή τους.

Πρώτα όμως έπρεπε να περάσουν το ποτάμι, που ήταν αρκετά βαθύ. Ξεδίπλωσαν λοιπόν τη βαρκούλα, τάν έρριξαν στό νερό και μετά μιάν ώρα βρέθηκαν όλοι άπέναντι.

Θ' άπορήσετε: μιά ώρα χρειάστηκε για να περάσουν ένα πλάτος από σάραντα πόδια; Ναί, αλλά ή βαρκούλα δεν χωρούσε παρά δυό. Για να περάσουν λοιπόν τάν έπτά παιδιά, χρειάστηκε να πάη και νάρθη έπτά φορές.

(Ακολουθεί) Μεταφρ. Φ. Ι. Π. και Γρ. Ξ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι-
καιώματος δρ. ΙΟ. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ
ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμ-
βρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α,
ἀνήκουν εἰς ἀνόρια καὶ δὲ ἀπὸ Κ, εἰς νο-
ρίτια.

Νέα Ψευδώνυμα: Κυριώ-
τικη Δορκάς, κ. (...). Λάφι τῆς
Ἀρτέμιδος, κ. (...). Ὀρφανού-
λα, κ. (!!!;). Μπουμποῦκι, κ.
(ΧΠ). Ἀβροπούπουλη, κ. (ΤΟΚ).
Ραμουτζίκο, κ. (20+20=19).
Βελουδένιο Τριαντάφυλλο, κ.
(ΜΙ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων:
Πολύφημος, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς: **Κοσμοχαλάστραν**
(τὰ ἑλὰδι· σὲ συγχάιρω γιὰ τὸν
βαθμό· περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς ἀ-
πὸ τὸ Καλαμίνι) **Κύριον Χ.** (τὸν
τρόπο ποὺ διαδίδεται ἡ Ἐπιγρα-
φή, θὰ τὸν βρῇς μόνος σου· ἂν σοὺ
τὸν πῶ, εἶναι σὰ νὰ σοὺ πῶ τὴ λύ-
ση) **Νίκη τοῦ Παιονίου** (ναί,
πολὺν καιρὸ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς·
σοὺ ἔστειλα 6 τετραδία· κλῶς νὰ
ἔλθῃς σ' αὐτὰς Ἀθήνας· ἔκαμες πολὺ
καλὰ νὰ προτιμήσῃς τὴ γλῶσσα
σου) **Χαμίνι** (θὰ τὸ εἶδες καί
στὴν σχετική Ἐπιστολή τοῦ κ. Φαί-
δωνος· ὁ κ. Αλ. Βεϊνόνγλου, ὁ βρα-
βευμένος διηγηματογράφος τῆς
«Νέας Ἑστίας» εἶναι ἡ καλὰ μα-
ζὶ **Σμύρνη**· ναί, τὸ Χίλιο-Μύριο γιὰ
τὴν Κυριακὴν μπορεῖς νὰ τὸ πάρῃς
ἀπ' ὅπου θέλεις, μπορεῖ νὰ εἶναι
καὶ ἀνέκδοτο μεγάλου ἀνδρός· ἀλ-
λὰ ἀστέτο, γόστομο, νὰ γελᾷ κα-
νεῖς) **Ἠλιάναν** (σὲ συγχάιρω γιὰ
τὸ «πρῶτον» ἄριστα· μὰ μποροῦσες
νὰ μὴ τὸ γράψῃς σὲ μένα;.. τὸ
Πένταλλο, εἶδες, δὲν ἔχει καμμίαν
μετάφραση) **Ἡρώκιδον Λάβαρον**
(αὐτό, εἶδες, σου ἐνέκρινα) χαίρω
ποὺ δὲν διασκεδάζουν τόσο τὰ φυλ-
λάδια μου· ἔστειλα χαρτί λύσεων)

Μίτσαν Ι. Κουντουρά (ἔκαμες
πολὺ καλὰ· ἐλπίζω νὰ πάρῃς γρή-
γορα καὶ ψευδώνυμο· σοὺ ἔστειλα
τοὺς δύο τόμους ποὺ παρήγγειλες)
Νίκον Χατζηγεωργίου (ἔστειλα
τὰ 6 φύλλα) **Ρασπουτίν** (τὰ Εὐση-
μα αὐτὰ τοῦ 1928 ποὺ τάποστεμα-
τά τῶν θὰ βγοῦν τὸ 1929 ὁ Ὀδηγός
δὲν ἐδῆκε ἀκόμη) **Νίκον Τσα-
κουμ** (κλῶς οἱ ἀσκήσεις σου ἀλ-
λὰ λίγες· ἰδὲς τοὺς ὄρους τοῦ δι-
καιώματός στο 21ον φυλλάδιον)
Κρουσταλλέναν (κοιμάται γιὰ
τὴ Σελία ἔχω ἀκόμη τόσα πολλὰ,
ὥστε δὲν ξέρω πότε θὰ ἐκναρχίσω
νὰ δέχομαι· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ
καλὰ σου λόγια) **Ἀναγεννηθεῖ-
σαν Ἑλλάδα** (ὥρατο τὸ γράμμα
σου γιὰ τὰ δύο Διαπλάσους ποὺ
ποὺ γνῶριζες· τὸ ἔδειξα καὶ τοῦ
Ἀνακί ἀπὸ μιλήσας γι' αὐτόν)
Υποκόμητα τοῦ Ἀθμόνου (ἡ
θέληση! εἶναι τὸ μόνο γιαντρικὸ
κατὰ τῆς· ταμπέλα;..) **Γλυκο-
μίλητην** (χαίρω ποὺ ἐγίνες καλὰ
ἔστειλα) **Ροζίταν** (ναί, νὰ στεί-
λῃς γιὰ ὅλες τῆς Ἀγγελίης ἡ ἱ-
δια διατίμησή ἰσχύει) **Τζάν** (δὲν
βρίσκω πρακτικὴ τὴν πρότασή
σου) **Δαφνοστεφὴ Ὀλυμπιονί-
κην** (ἔλαδι· εὐχαριστῶ· ἔστειλα·
θὰ τὸ διαβάσω) **Σπριτόξυλο** (ἔ-
λαδι, εὐχαριστῶ) **Ἀντιγόνην** (τὸ
ἔλαδι) **Διάναν**, **Βασπορίτην**,

**Πάνθειαν Ἀβραδάτου, Πολύ-
φημον κ.λ. κτλ.**

**Ἀλεξανδρινὸν Διαπλάσους-
λι, Μικρὴν Κονιέσαν, Πιτσι-
ρίκον τοῦ Ἀργινίου, Ἀμίμητον
Γελωτοποιὸν** (ἔστειλα)

**Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ
τὴν 1 Αὐγούστου θὰ πικρήσω σὺ
ἐρχόμενο.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι 4 Ὀκτωβρίου.

547. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Ἀρχίζω νὰ μετρῶ
Καὶ ὦ, τί θάμμα!
Σὲ ντύνω στὸ λεπτό
Χωρὶς πανὶ καὶ ράμα.
Ρασπουτίν

548. Συλλαβόγραφος

Μοῦ χάρισαν δυὸ νότες
Τὶς ἐνώσα καὶ τότες
Σχημάτισα ὕλικό
Γι' ἀσπρόρουχα καλὸ.
Κυρά-Κυραλίνα

549. Στοιχειόγραφος

Στὸ Αἶγαιο τόσην ὥρα
Νὰ τὴν εὖρω πολέμῳ
Στὸ Αἶγαιο εἶναι καὶ τώρα
Ποῦ τῆς κόβω τὸ λαίμῳ.
Γαριβαλδης

550. Μεταγραμματισμός

Ἀπὸ πουλάκι ὥρατο καὶ ζωηρό,
Ἄν τοῦ ἀλλάξῃς τὸ λαίμῳ μονάχα,
Ἄντρο θὰ γίνῃ πάντα θαλερό
Καὶ μυρωδάτο—ἀλλὰ ποῦ τάχα;
Ἑρμ. Π. Κασσιμάτης

551. Ψαροκόλλημα

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστε-
ρίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀ-
ναγινώσκονται: ποταμός τῆς
Ἑλλάδος, ἀρπακτικὸν πτηνόν,
κηλὶς, νήσος, προηγείται τοῦ πυ-
ρετοῦ, μυστήριον, εὐωδιάζει, μύ-
ριον ὕγρου.
Γενοβέφα

552. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 1 = Μέγας ἀνὴρ
2 3 7 1 = Δέν εἶν' ἐδῶ
3 6 5 2 = Ἀρχαία πόλις
4 3 5 4 1 = Φονεῦει [ρώπης
5 2 3 7 1 = Κάτοικος Β. Εὐ-
6 3 2 1 7 = Ἐπίρρημα τόπου
7 4 1 = Τρώγεται
Καλαμιά

**553. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνε-
εἰκόνος**

—Κική, νὰ τὸ μέρος ποὺ πο-
λεμοῦσες τὸ πρῶτὸ νὰ βρῇς στὸ
χάρτη.
—Ποῦ;
—Σοῦ τὸ εἶπα:
Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

554. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κά-
τωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύ-
τερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον
τῆς τρίτης καὶ καθεξῆς, ἀποτε-
λοῦν πτηνόν:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 2, Αὐ-
τοκράτωρ τῆς Ρώμης· 3, Ἀρ-
χαῖος νομοθέτης· 4, Χώρα τῆς
Ἑλλάδος· 5, Θεά· 6, Θεός· 7,
Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου.
Καλάμιος

555. Φωνηεντόλιπον

τν - χρ - νβ - τλλ - κτ - δ - τ - πρσπ
Ἀθανάσιος Διάκος

556. Ἰνδικὸς Γρίφος

η0 (ἄρθρον) — ζ2 (οὐσιαστικόν)
— δ2 (σύνδεσμος) — ε4 (ῥήμα) —
μ10 (οὐσιαστικόν).

Κέρη τῶν Ἀθηνῶν

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

557. Devinette

Qu'est-ce qui est toujours
devant vous et que vous ne pou-
vez jamais voir?

Ἑθνικὴ Πίστις

558. Sans Voyelles

n - # - svnt - hsn - d - n - pls -
ptt - q - s

Κων. Χ. Γρόλλιος

559. Sans Consonnes

à - o - a - o - a
Proverbe connu.

Ραδοδάφνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 21

303. Πρόβλημα (πρό, βλήμα.)

— 304. Λαύριον-αἰώνιον. — 305.
Σίμων - Κίμων. — 306. Ὁ Μάρ-
κος, ἡ μάρκα, τὸ μάρκον. — 307.

Σ Α Σ Σ
Ο Ι Ν Ω
Ο Τ Ρ Π Ρ Ε Ι Ε
Ν Ο Τ Ο Σ Ε Α Ω
Ν

308. Οἱ χωρισμοὶ δὲν εἶναι χωρὶς
μὴ, αἱ ἐνώσεις εἶναι χωρὶς μὴ.
— 309-313. Διὰ τοῦ Μ: ὕμνος,
μάγος, μύλας, ἄμνος, μωρός.
— 314. ΡΑΦΑΗΛ (ἔβρος, Γί-
βο-Αλτάρ, σίφον, Καλὰμαι, σε-
λὴν, ὕαλος.) — 315. Βουνὸ μὲ
βουνὸ δὲ σμίγει. — 316. Ὁ, τι
σπεῖρης θὰ θερίσης. (ὁ τ' εἰς
πῦρ, εἰς θαθ' ἔρις, εἰς.) — 317.
RIEN DE TROP (R-abat, I-
ode, E loge, N-acre, D-ance,
E-table, T-elle, R-age, O-det-
te, P-ile.) — 318-320. 1, Ἀρμο-
νία (art, mont, y, a.) 2, Σαν-
σελώρ (cent, c'est l'or.) 3, Ρο-
ζαλία (Rose, à, lit, a.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δοχ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δοχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1927)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς δοχ. 80 καὶ ραμμένος
δοχ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκεί-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτε-
ρικόν δοχ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴ-
τε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὴ ἀπ' α
στοιχεῖα δρ 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.)
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὴ παρὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὴ κεφαλαία δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΗ' — 639/

ΒΟΛΩΤΙΚΗ ΤΡΕΛΟΠΑΡΕΑ

Συντρίμι—Χαράλαμπος Νέζος· Στερ-
νὸ Χαρόγελο—Γιώργος Παπουτσα-
νης· Ἰάσων—Κωνσταντῖνος Κακούρης·
Χαρά τοῦ Σπιτιοῦ, Ἀνεμώνη—Ἐλ-
λη, Νίκη Μητακίδου· Γαλανοεὺχο Κῶ-
μα—Κώστας Μακρῆς (Γκιώνης)· Ξανθὴ
Λεοσπιτοῦλα—Ρίτσα Μακρῆ· Γλυκομύ-
λητη—Ἐλισάβετ Βούρλα· Φιρφορίτις
—Ἀφεντουλίδης· Κέρη τοῦ Βουνού—
Μέλα Πανουργιά· Βαλέντια—Κεφάλ-
λα· Χαρούμενη—Ἀκακία· Τρελὸ Φοιτητὰ-
κι—Κωνσταντῖνος Πούλος· Ἐλαφίνα—Μα-
ρία Διαμαντίδου· Καλαμιά—Θεμιστοῦ
Μοντιάν· Θεοδωρίδου· Δοῦς τοῦ Ἀ-
θρόνου—Ἀθανάσιος Κωνσταντινίδης· Ἀ-
στερίσκος—Θαλασσινὸς Ζωγράφος·
Τόλιος· Ξενιτεμένος Κεφαλλήν· Ἐ-
ξυπὸν Βλάξ—Μαζαράκης· Ἐγὼ—Μι-
κρὸς Γυμνασιεὺς—Νανάκης Δαράτος·
Μυρλόουστ—Βούρλα· Ξάνθιππος—
Ξανθοπούλας.

Σὰς ἀρέσει· θὰ ἐξακολουθήσουμε.

Ἀποκαλῶμεν: **Ἡλιοστάλαχτη**

/ΚΗ' — 640/

Ζερβὸ Θεμελίνα, ποῖά ἡ Δίς σου;
Ἄννα Δεσούρη.
Σεφία Σταματιάδου

/ΚΗ' — 641/

Ἀλληγογραφὸν καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστι-
κά μὲ ὅλες τῆς Διαπλάσους. Δ/σις:
Καλαμιά ἕνα. Πλάτρες Κύπρου.

/ΚΗ' — 642/

ΒΟΛΩΤΙΚΗ ΤΡΕΛΟΠΑΡΕΑ. Τμήμα ἀντιπρο-
σωπεῖων: Ἀντιπρόσωπος Θία/νίκης:
Δάμων.

Ἀντιπροσωπεῖων: **Ρέα**

/ΚΗ' — 643/

Πολὸν δὲ μ' εὐχαριστοῦσε ἕνα τετραδιάκι
τῆς Ἡλιόλουστης. Δ/σις: (ΚΗ'—603).
Μυρλόουστ

/ΚΗ' — 644/

Παρακαλῶ ὅσα Διαπλάσους μοῦστέι-
λαν Μ. Μ. νὰ μὲ συγχωρήσουν γιὰ τὴν
ἀμυροπία μου. Μὰ ἵμουν ἄρρωστη.
Ἐπίσης ὅσους θὰ ἔχουν τὴν διαθέσιν νὰ
μοῦ στείλουν τετραδιάκια παρακαλῶ ἀπὸ
ἀρχῆς Σεπτεμβρίου, **Γαλανομάτα**

/ΚΗ' — 645/

Κλεφτόπουλο τοῦ 21—Γρηγόρης Παπα-
στράτης... Εἰς ἀνταπόδοσιν !? ἄ-
κοῦς; **Γαλανομάτα**

/ΚΗ' — 646/

Ἀντάλλασσω τετραδιάκια μὲ παιδιὰ βμά-
των τῶν 15 ἐτῶν. Δ/σις: Χρυσούλαν
Σωτηρίου διὰ Μεσοκῆ, Χαλκίδα.

/ΚΗ' — 647/

Κανένας Καλάμιος δὲν ποῦ ἀπάντησε
εἰς τὴν (ΚΗ'—540) ἐρώτησίν μου, ἐγὼ
ὅμως περιμένω ἀκόμη. **Μικρὸ Ναυτέ-
πουλο**, Νερφέμια, ἀνταλλάσσουμε τε-
τραδιάκια μὲσον Διαπλάσεως; Νὰ περι-
μένω;

/ΚΗ' — 648/

Ἐξυπὴν Γατεῦλα, χρειάζεσαι σκυλάκι
γιὰ ἀνιχνεύσεις; ὀχι Πεταλούδα.

/ΚΗ' — 649/

Τρελλοκόριτσο, Ζοζεφίνα: Χά, γά! τὴν
πάθατε. Βολωτάκι δὲν εἶναι Ζούλιας·
οὔτε Ἀρλενάκης εἶναι Παιδόπουλος (Διάπ-
λα—Βέβαια). Νὰ περιμένομε ἀπάντησιν κ'
ἀπὸ σὰς σὺν (ΚΗ'—426) διαγωνισμό;

/ΚΗ' — 650/

Βολωτάκι, Ἀρλεκίνος

/ΚΗ' — 651/

Γενναία Σπάρτη, δὲν ἔλαβα. Ποιὰ ἡ
Δ/σίς σου; **Ἀκακία**

/ΚΗ' — 652/

Μελαχροινούλα μου χρόνια πολλὰ γιὰ
τὴ χρυσὴ γιορτή σου. **Σαμιωτοπούλα**

/ΚΗ' — 653/

Μακεδόνα, ποῖά ἡ Δ/σίς σου;
Σαμιωτοπούλα

/ΚΗ' — 654/

Ξεσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!